



Братя Грим

# Странстванията на Палечко

Имало едно време един шивач, чийто син бил голям колкото палец. Затова го нарекли Палечко. Ала момчето било безстрашно и веднъж казало на баща си:

– Татко, искам да тръгна по широкия свят.

– Добре, сине, – отговорил бащата. После взел една по-дълга и по-дебела игла, разтопил червен восък и направил топче около ухото на иглата. – Ето ти меч! – казал той и дал иглата на Палечко.

Но преди да тръгне, на Палечко много му се искало за последен път да седне на трапезата с родителите си. Затова отишъл в кухнята да види какво е сготвила майка му.

– Мамо, какво ще ядем днес? – попитал Палечко.

– Виж сам – отговорила майката.

Палечко скочил на печката и надникнал в блюдото. Но като се надвесил, парата го вдигнала и го изнесла през комина навън. Палечко се понесъл из въздуха, а после леко тупнал на земята.

Така малкото момче тръгнало по широкия свят. Вървяло, вървяло и накрая станало чирак при един майстор. Ала храната при него никак не му харесвала. Затова един ден казал на жената на майстора:

– Ако не сготвиш нещо по-хубаво за ядене, ще се махна оттук и ще напиша на вратата ви:

Тук на работа ела!  
Дават мравки на игла,  
но в замяна цели кофи  
едри, хубави картофи.

– Какво искаш, скакалец такъв? – извикала сърдито жената, грабнала парче плат и замахнала да удари Палечко.

Но той бързо се скрил под напръстника, подал глава отдолу и се изплезил. Жената на майстора вдигнала напръстника и понечила да хване Палечко, но той скочил и се скрил в гънките на плата. Тогава тя разгънала плата, ала пак не намерила Палечко, защото той бързо се пхнал в една цепнатина на масата.

– Ха-ха! – извикал оттам Палечко и подал главата си.

Жената на майстора посегнала пак да го удари, но той скочил в чекмеджето. Накрая обаче тя успяла да го хване и го изгонила от къщата си.

Палечко тръгнал на път и стигнал до една голяма гора. Там го срещнали разбойници, които искали да откраднат царското съкровище.

Като видели момчето, си помислили: „Този дребосък може да мине през ключалката и да ни отключи“.

– Хей, великане – извикал един от тях, – ще дойдеш ли с нас в царската съкровищница? Ще се промъкнеш там и ще изнесеш всичкото злато.

Палечко помислил и казал:

– Добре, съгласен съм.

И тръгнал с разбойниците към царската съкровищница. Когато пристигнали, той застанал пред вратата и започнал внимателно да я оглежда, за да намери някоя цепнатина. Най-сетне открил една, която била толкова широка, че можел да мине през нея. Тъкмо се канел да се промъкне, когато единият от пазачите го видял и казал на другия:

– Гледай какъв грозен паяк пълзи там! Ще го стъпча.

– Остави горката гадинка на мира, нищо не ти е сторила – отговорил другият.

Палечко благополучно влязъл в съкровищницата, отворил прозореца и започнал да хвърля жълтица след жълтица. Но изведнъж чул, че идва царят, който искал да огледа съкровищницата си, и бързо се скрил. Царят забелязал, че липсват жълтици, но не могъл да разбере кой ги е откраднал, тъй като вратата била добре заключена и по всичко личало, че не била докосвана.

– Отваряйте си очите на четири! – казал той на пазачите и си отишъл.

След малко Палечко отново се заловил за работа. Ала този път пазачите чули, че вътре златото звънти и се втурнали, за да хванат крадеца. Палечко бързо скочил в един ъгъл и се покрил с една жълтица така, че изобщо не се виждал. На всичкото отгоре започнал да се подиграва на пазачите:

– Ето ме! Хванете ме!

Пазачите се спуснали по посока на гласа, но щом стигнали до ъгъла, Палечко избягал в друг ъгъл, скрил се под една жълтица и извикал:

– Хей, ето ме!

Пазачите се спуснали към него, но Палечко бил вече в трети ъгъл и отново извикал:

– Ето ме!

Палечко дълго разигравал пазачите, докато накрая те се изморили и си отишли. А момчето започнало да хвърля жълтици през прозореца и когато трябвало да хвърли и последната, скочил светкавично върху нея и излетял през прозореца.

Разбойниците били много доволни и му казали:

– Щом си толкова голям юнак, искаш ли да ни станеш главатар?

Палечко им благодарил за честта, която му оказали, и им отговорил, че най-напред иска да поскита по света. Тогава разбойниците си поделили плячката, а Палечко взел само една жълтица, защото повече не можел да носи. После препасал меча си, сбогувал се с разбойниците и си тръгнал. Докато пътешествал, започвал работа при няколко майстори, но все не се задържал дълго. Накрая станал прислужник в една странноприемница. Но прислужничките никак не го обичали, защото, без да го забелязват, виждал всичко, което те вършели тайно, и после ги издавал на стопанина.

– Почакай малко, ще си платиш за това! – казали те веднъж и се наговорили да му изиграят някоя лоша шега.

Скоро след това една от прислужничките отишла да окоси тревата в градината. Видяла, че Палечко се катери по бурените и бързо окосила мястото, където се намирал той. Вързала тревата в голяма торба и тайно я занесла на кравите в обора. Едната от тях, която била черна и голяма, погълнала Палечко, без да го нарани. Но на него никак не му харесало в търбуха ѝ, защото било много тъмно. Когато започнали да доят кравата, той извикал:

– Аз съм крайно любопитен,  
докога ще я доите?

Понеже млякото се изливяло силно във ведрото, никой не го чул. После в краварника влязъл господарят и казал:

– Утре ще заколим тази крава.

Палечко се уплашил и извикал колкото му глас държи:

– Пуснете ме да изляза, аз съм вътре в нея!

Господарят чул тези думи, но понеже не знаел откъде идва гласът, попитал:

– Къде си?

– В червата – отговорил Палечко.

Ала господарят не разбрал какво означава това и си отишъл.

На другия ден заклали кравата. За щастие Палечко не пострадал, но попаднал в месото за наденици. Дошъл майстор месар и започнал да кълца месото. Палечко се развикал с всички сили:

– Не кълцай много надълбоко! Аз съм отдолу.

Но тъй като шумът от сатъра бил много силен, никой не го чул.

Палечко бил в голяма беда, но не се отчаял – започнал да тича толкова бързо, че нито един удар на сатъра не можал да го засегне. И така се спасил. Ала не му се удало да избяга – натъпкали го с надробеното месо в една наденица. Тесничко му било в новото жилище, а на всичкото отгоре го провесили в комина да се опушва. Времето му се видяло много дълго. Най-сетне през зимата го свалили от куката, защото някакъв гостенин искал да опита от наденицата. Щом започнали да я режат на колелца, Палечко внимавал да не протегне много главата си, за да не му прережат шията. Накрая издебнал удобен момент и изскочил от наденицата. И понеже много си изпатил в тази къща, веднага тръгнал и продължил пътя си. Но свободата му не била за дълго – сред полето го срещнала лисицата и без да иска го погълнала.

– Хей, Кума Лисо – извикал Палечко, – пусни ме! С мен няма да се нахраниш.

– Имаш право – отговорила лисицата, – все едно, че нищо не съм яла. Но ако ми обещаеш, че ще ми дадеш кокошките от кокошарника на баща ти, ще те пусна на свобода.

– На драго сърце – казал Палечко – ще ти дам всичките кокошки.

Лисицата го пуснала на свобода и даже го занесла до родната му къща. Като видял сина си, бащата с радост дал кокошките на лисицата.

– В замяна ти нося една златна пара – казал Палечко и дал жълтицата, която спечелил по време на своите странствания. – Но защо даде на лисицата клетите кокошки?

– Ех, че си глупав! Ти си ми по-мил от кокошките.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

**Публикация:**

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2509>]